HARLEQUIN® Romance

2 Roman Bir Arada

MARGARET WAY
Geçmişin Bağladıkları

NIKKI LOGAN
Kayıp Gizli Mektup

HQN RM-1 2013/05

MARGARET WAY

Geçmişin Bağladıkları

Çeviri
Aslı Açıkgöz

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: THE ENGLISH LORD'S SECRET SON
Türkçe Adı: GEÇMİŞİN BAĞLADIKLARI

ISBN: 978-605-339-032-9

Harlequin Romance-1

Copyright © 2012 by Margaret Way Pty Ltd

SÜRELİ YAYIN
Yayının Adı: Harlequin Romance İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyruğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyruğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Kapak : Ümit Kara

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertrißes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Catrina Hamilton
Avustralya'da yaşayan, genç ve güzel bir iş kadını

Julian Carlisle
İngiltere'de yaşayan, yakışıklı bir Baron

Jules
Cate'in yedi yaşındaki gizli oğlu

Stella
Cate'i evlat edinen teyzesi

Arnold
Stella'nın kocası

Annabel
Cate'in annesi

Alicia
Julian Carlisle'ın annesi

Rafe Stewart
Cate'ten haberi olmayan babası

Olivia ve Leonie
Julian Carlisle'ın ablaları

Hugh Saunders
Cate'in patronu

Murphy Stiller
Cate'in iş yerinden, kıskanç arkadaşı

Gerald Enright
Aile avukatı

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

CATE, Beemer'ını ufacık aracın boşalttığı park yerine sokarken, yedi yaşındaki Jules yumruğunu avucuna vurdu.

"Aferin anne," diye haykırdı.

"Mükemmel zamanlama diye buna denir!" Cate Hamilton park etme yeteneğine güveniyordu. Dehası böyle zamanlarda ortaya çıkıyordu.

"Bir numara!"

Korkunç kelimesi yerini *Bir numara'ya* bırakmıştı. Jules, hep bir adım öne geçmeyi seviyordu.

"Noah sana cidden saygı duyuyor anne." Jules için bu bir gurur kaynağıydı. Cate'in araba kullanışı, Jules'un en yakın arkadaşı Noah'yı etkilemişti. Noah'nın annesi çok tatlı bir hanımdı ama araçları kenarda duran arabalara çarpmak, bazen de üstlerine devrilmek konusunda insanı ürküten bir beceriye sahipti. Kadının DİKKAT yazılı bir uyarı levhası taşıması gerekiyordu. Gümüş Volvo'sunun üstü her zaman çizik ve göçüklerle doluydu. Arabanın devamlı tamirde olması, artık alışılmış bir durum haline gelmişti. Noah'nın söylediğine göre, annesi bu durumu *nasıl* açıklayacağını bilemiyordu. Babası da anlamakta güçlük çekiyordu.

Cate de anlayamıyordu. Noah'nın annesiyle sıkça kahve içmeye giderdi. Kadın akıllı ve zeki biriydi; üstelik araba kullanma alışkanlıkları hariç her zaman dikkatliydi. Kontağı kapatıp kalabalık yola baktı. Sabahın bu saatinde bunca araba, insanı endişelendirecek kadar kargaşa yaratıyordu. Sürücüler hiçbir düzene uymuyor gibiydi. Cate yayaların güvenliğini bile sorgular olmuştu. İnsanlar bugünlerde çaresiz bir koşturma içinde gibiydi.

Nereye gidiyorlardı? Her nanosaniye neden bu kadar önemliydi? Hiçbir şey bir çocuğun güvenliği kadar önemli olamazdı. Park yerleri birinci sınıf öğrencileri için paha biçilmezdi. Bu durum, bir sorun haline gelmişti. Küçük çocuklar, hatta büyük çocuklar bugünlerde okula yürüyerek gitmiyor, otobüse bile binmiyorlardı. Okula aileleri tarafından bırakılıp alınıyorlardı. Zor ve endişe veren bir dönemdi. Belki de bu, medyanın hikâye kıtlığında olayları abartması yüzünden oluşan bir algıydı.

Bir süre önce medyada, on üç yaşında bir kız öğrencinin cinsel saldırıya maruz kaldığı haberi yer almıştı. Polis bile işin içine çekilmişti. Sonunda rütbeli bir çocuk psikoloğu on üç yaşındaki kızların ilgi çekmek için büyük bir ihtiyaç duyduklarına işaret etmişti. Bazıları diğerlerine göre daha talepkâr ve yaratıcıydı. Özellikle o genç hanımın, kurgu roman yazma konusunda parlak bir geleceği olmalıydı.

Cate, oğlunun ışıldayan yüzüne baktı. Bu, tüm dünyadaki en güzel surattı. Sadece güzel değil, gerçekten *zeki*ydi. O, sahip olduğu tek çocuğuydu. Saf ve masumdu. Cate'in güneşi, ayı ve yıldızıydı. Keyfi yerine gelen genç kadın arabasıyla uzaklaşmakta olan bir başka anneyi fark ederek eliyle kadını selamladı. Kadın telaşla parmaklarını kıvırarak karşılık verdi.

Aydınlık ve gelecek vaat eden, güzel bir gündü. Yaşamak için harika bir zamandı. Ağaçlar ve çiçekler mis gibi kokuyordu. Isıyla yükselen koku havada parfüm etkisi yaratıyor, Sidney Limanı'ndan etrafa keskin bir tuz tadı yayılıyordu. Burası Sidney'in muhteşem manzarasına görkemli bir katkıda bulunan, dünyanın en güzel doğal limanıydı. Sidney'in düzenli olarak dünyanın en güzel ve yaşanılası şehirlerinden bir seçilmesine şaşmamak gerekiyordu. Bu denli olağanüstü bir çevre, göz kamaştıran mavi ve altın renkli bir dünya çok az şehrin gurur kaynağı olabilirdi. Şehir sakinlerinin tadını çıkardığı yüzlerce koy, beyaz kumlarla kaplı plajlar, sihirli körfezler ve suyollarına sahipti. Sidneyliler için parlak Pasifik Okyanus'a yakın yaşamak bir ayrıcalıktı. Okula gitmek bile heyecan veriyordu.

Kingsley Bulvarı boyunca dizilmiş yüksek jakaranda ağaçların tamamı çiçek açmıştı. Öğrenci olduğu zamanları hatırladı; jakaranda yaprağı birinin başına düşerse, o kişinin sınavı geçeceğine inanılırdı. Hoş hayallerdi ve tüm hoş hayaller gibi birine bile güvenmemek gerekirdi. Hayat bu kadar basit değildi. Yapraklar her zaman birinin başına düşerdi. O sabah da ağaçların etrafı, kaldırımlara kadar saçılmış lavanta yapraklarıyla çevriliydi.

Cate kontağı kapadı. Uzun Noel tatili yaklaşmıştı.

Noel.

Nedensizce, zihni anılarla doldu. Ne zaman geleceği belli olmayan, durduramadığı karanlık görüntüler. Karanlık düşüncelerin sırası değildi. Özellikle tam da hayatın tadını çıkarmaya başladığı bir anda. Buna rağmen kendini acı tecrübelerin sarmaladığı geçmişe ait yerlerde buldu. Noel zamanı leylakların üstüne yağmur yerine karın yağdığı dünyanın öbür ucunda; bembeyaz bir örtünün çatı ve bahçeleri kapladığı, ağaçları dondurarak ince dallarını beyaza boyadığı yerlerde... Burası buz gibi havanın dünyayı peri masalına dönüştürdüğü bir yerdi.

On sekizine basmıştı; saf, mutlu ve coşkuluydu. Gelecek umut vaat ediyordu. O anda koruyucu meleğinin kendisini izlediğine inanıyordu çünkü umutsuz ve çaresiz, aşk ilk kez o zaman kapısını çalmıştı. Sanki kaderin bir mucizesiydi. Rüya gibi geçen birkaç ay, büyünün tadını çıkardı, mutluluğu *bir gecede* elinden alınana kadar.

İnsan, kalbi kırılan birine ne diyebilirdi? Kalbi kırılmakla kalmamış, aynı zamanda acımasızca ayaklar altında çiğnenmişti. Bu korkunç kaybı yutması ve tıpkı bir duman gibi ortadan kaybolması beklenmişti.

Bir Housman şiiri, yıllarca zihnine takıldı.

Tacını, paranı ve altınlarını ver
Ama kalbini kimseye verme.

Şiir artık şarkısı olmuştu. Kalbini birine, hem de kibirli birine vermişti. Dersini almıştı. Bundan daha iyi bir ders olabilir miydi? İki kişi âşık olunca hiçbir garanti yoktu. Bir kadınla bir erkek arasındaki aşk neydi? Delice bir kendinden geçme hali mi? Derin ve kalıcı duyguların akla gelmediği, şehvet içeren, çaresiz bir fiziksel açlık mı? Kaç kişi uzun süren bir aşkla kutsanmıştı? *Hayat boyu* süren bir aşkla… İnsan doğasının hoppalığı ve sıkılganlığı karşısında bu beklenti çok mu fazlaydı? Pek çok kişi geldiği hızla giden aşklar yüzünden acı çekmişti. Biten aşklar yüzünden…

Bana gelince, hiçbir uyarı olmaksızın yörüngem değişmişti.

Bugünlerde Cate, Noel'i hatta bu neşeli mevsimin tamamını yeniden sevmeye başlamıştı. Jules'un gelişi dünyasını mucizevî şekilde yörüngeye oturtmuştu. Büyük resmi hiç olmadığı kadar iyi görebiliyordu. Göğsüne verdikleri andan itibaren, oğlu dünyanın en önemli varlığı olmuştu. Anne sevgisi gibisi yoktu. Hiçbir tutku bu kadar güçlü değildi. Oğlunun üstündeki etkisi çok derindi. Artık kendine, ya da acısına odaklanmıyordu. Çünkü odaklanması gereken bir *oğlu* vardı. Bekâr bir ebeveyn tarafından büyütülen çocukların ebeveyninin, hem anne hem baba rolü üstlenmesi gerektiği-

ni tecrübelerinden öğrenmişti. Bu alanda yetkin kişilerin yayınlarında okuduklarına göre, gelir düzeyi yüksek çiftlerin çocuklarının, bekâr ebeveynlerin çocuklarından daha başarılı oldukları sonucunu çıkarmıştı. Bulgulara saygı duymakla birlikte varlıklı aileden gelen çocukların da yoldan çıktığını görmüştü. Ayrıca dar gelirli bekâr ebeveynlerin elinde büyüyen birçok başarı hikâyesi de görmüştü. Yüksek beklenti, muhteşem bir motivasyondu. Madalyonun iki yüzü olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden tüm zorlukları ve mücadeleleriyle, kesinlikle bekâr ebeveynlerin tarafındaydı.

Cate ile Julian arasında özel bir ilişki vardı. Cate'in bu konuda fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Birbirlerini seviyor ve biraz olsun üzmek, ya da kızdırmak istemiyorlardı. Bu, anne oğul arasında bir tür dayanışmaydı. Her şey gayet güzel sonuçlanmıştı.

Arabalar park yeri bulmak için dolanıyordu. Son model bir Mercedes, muhtemelen Cate'in hemen çıkacağı umuduyla, utanmadan ikinci sıra yaparak park etti. Ülkenin en iyi erkek okullarından biri olan Kingsley College'ın kapısından birkaç metre uzaktaydılar. Okulun taş binaları hayran bırakan cinstendi. Özenle bakıldığı belli olan bahçe, zümrüt yeşili geniş çimler ve muhteşem gölge ağaçla kaplıydı. Bazılarının bütçelerini zorlasa bile, aileler çocuklarını buraya gönderebildikleri için gurur duyuyordu.

Neyse ki, Cate tam zamanında park yeri buldu. İsimsiz potansiyel bir müşteriyle sabahın ilk toplantısını yapacaklarını bildiren bir mesaj almıştı.

Çabucak oğlunun sarı kafasına öpücük kondurmak için eğildi. Büyük bir keyifle kokusunu içine çekti. Çocuğun kalın ve yumuşak saçları Cate'in dudaklarını sarmaladı. "Seni seviyorum aşkım," dedi kalbinin derinliklerinden. Ah, zaman ne kadar da çabuk geçiyordu! Jules'un bebekliği aklına geldi. Dünyanın en tatlı bebeğiydi. İlk adımlarını dün gibi hatırlıyordu. Şansına evde olduğu bir Pazar günüydü. Yarı koşarak yarı sendeleyerek, kollarını açmış bekleyen annesine doğru ilerlemişti. Jules dört yaşına bastığında, Cate, palyaço ve küçük sevimli bir Shetland tay getirttiği büyük bir doğum günü partisi vermişti. Diş perisinin geleceğini müjdeleyen ilk bebeklik dişini düşürdüğünden bu yana sadece birkaç *ay* geçmiş olmalıydı. Zaman çok kıymetliydi ve çok hızlı geçiyordu. Oğlu gözlerinin önünde şekilleniyor ve büyüyordu. Hızla sorgulayan, dünyaya kendi perspektifinden bakan bir çocuğa dönüşüyordu.

"Seni seviyorum anne," diye karşılık verdi Jules. Bu onların günlük törenleriydi. Okulun ilk günü en yakın arkadaşı Noah, Julian yerine "Jules"

demeyi tercih edince adı böyle kalmıştı. O artık bütün çevresi, sınıf arkadaşları ve öğretmenleri dâhil herkes için Jules idi. Jules'un kemerini açması uzun sürdü. Kapıyı açarken bir süre kararsız kaldı.

"Her şey yolunda mı tatlım?" Bu, Cate'in dikkatinden kaçmamıştı.

Jules bir süre cevap vermedi; sanki cevabının, annesi üzerinde yaratacağı etkiyi tartıyordu. Oğlu aşırı koruyucuydu. Aniden kelimeler döküldü: "Neden benim de, herkes gibi, bir babam yok?" Başı eğik, yarı mırıldanırcasına konuşmuştu. Jules zeki, özgüveni yüksek, fazlasıyla sevilen ve şefkat gösterilen bir çocuktu. Yalnız bir çocuk değildi.

Oğlunun sözleri Cate'in kalbini sızlattı. Annesi onu ne kadar severse sevsin, demek ki içten içe baba özlemi çekiyordu; bir baba, kendini özdeşleştireceği bir erkek figürü sahibi olmanın gururunu yaşamak istiyordu. Belli ki, Cate her iki rolü birden üstlenememişti. Cate'in ağzı kurudu.

Bir gün bunun cevabını vermek zorunda kalacağını bilmiyor muydun? Başının üstünde karanlık bulutlar dolaşırken, bu ağırlık hep devam edecek.

Cate duygularını ustalıkla gizlerken sesi çatladı, "Herkesin bir babası vardır Jules." Yürek parçalayan, haksız, baştan savma bir geçiştirme olmuştu. Jules muhakeme yaşındaydı. Bir çocuk muhakeme yaşına ulaştığında, her şey değişiyordu. Jules, bebeği, onu zorluyordu. Sorular başlamak üzereydi. Oğlu bir cevap peşindeydi. Sırlar ortaya döküldükçe, Cate'in korkuları da açığa çıkacaktı. Bu dönemi kolaylaştırması gerekiyordu.

Hem de hemen.

"Ciddi ol anne," diye yalvardı Jules. Yeniden annesine dönerek eşsiz mavi gözleriyle sıkıştırdı. Herkes birbirlerine ne kadar benzediklerini söylüyordu, gözleri hariç. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Çocuklar bana bir sürü soru soruyorlar. Daha önce hiç sormazlardı. Babam kim? Nerede? Neden bizimle değil?"

Cate açıklamaya çalıştı. "Sana söyledim Jules. Baban İngiltere'de yaşıyor. Bizimle birlikte olamaz."

Tanrım, adamın "çocuğundan" haberi bile yok. Acaba bilse ne yapardı? Babalığı kabul eder miydi? Bu çocuğu kabul etmek için harekete geçer miydi? Kanıtlaması kolaydı. Yoksa her şeyi oluruna mı bırakırdı? Belki de hayatında gayri meşru bir çocuğa yer yoktu? Artık gayri meşru tabiri kullanılmıyordu, yoksa kullanılıyor muydu? Acaba ne yapardı? Çocuğunun velayeti için harekete geçer miydi? Bu, onu en fazla endişelendiren soruydu. Ancak hiç kimse oğlunu elinden alamazdı. Oğlunu o yetiştirmişti. Bekâr bir anne olmanın yükünü taşımıştı. Eğer işler velayet davasına varırsa, bir aslan gibi savaşmaya hazırdı.

Ancak davayı kazanmak zor olabilirdi. O sabah gergin uyanması, bir uyarı işareti olmalıydı.

"Babam bizi sevmiyor mu?" Jules'un sorusu düşüncelerini böldü. "Neden bizimle olmak istemedi? Çocuklar senin süper kafa olduğunu düşünüyor." Gerçekten de öyleydi. Tüm dikkatler Cate'in üstündeydi.

Küçük Jules'un, etrafı kadınlarla çevrili, sakin bir hayatı vardı. Annesi ve Cate işteyken, ya da uzun toplantılar yüzünden geç kaldığında ona bakan anneannesi Stella ile yaşıyordu. Bir sürü fahri "teyzesi" vardı, Cate'in özel hayatından ve iş yerinden arkadaşları. Dağların eteğinde, liman manzaralı büyük bir evde yaşıyorlardı. Mavi ışıltılı marinayla çocuk parkı, arabayla beş dakika uzaklıktaydı. Şehrin muhteşem plajları birçok yerde yüzme imkânı veriyordu. Jules, yaşına göre iyi bir yüzücüydü. Düzenli ve güvenli, iyi bir yaşam sürüyordu. Hiçbir eksiği yoktu.

Tek eksiği bir babaydı.

"Neden evlenmediniz anne?" Oğlunun ses tonu, annesine karşı korumacı, baba sıfatı taşıyan adama karşıysa düşmanlık içeren bir tonda çıktı. Bu, hem duygusal hem de sosyal olarak yeni bir gelişmeydi. Jules, açıkça dünyadaki pozisyonunu yeniden gözden geçiriyor gibiydi.

"Evlenecektik Jules," diye cevap verdi Cate, nazik ses tonuyla. Buna gerçekten *inanmıştı*. "Birbirimizi, plan yapmaya başlayacak kadar derinden seviyorduk." Plan yapmaya başlayana kadar, görkemli bir aşk yaşıyorlardı. Planları aşklarını öldürmüştü. "Sonra beklenmedik bir şey oldu. Babana asalet denilen bir miras kaldı. İngiltere'yi asla terk edemeyecekti." *Zaten İngiltere'yi terk etmek istemiyordu.* "Bense çaresizce Avustralya'ya geri dönmek istiyordum. Ailem buradaydı. Onunkilerse orada. *Hayatı* oradaydı. Bu basit gerçek planları bozdu; tıpkı büyük miras gibi. Baban, annesinin tek oğluydu ve annesinin aklında, gelin olarak, mavi kan asilzadesi bir kont kızı vardı." Cate, derin bir nefes aldı.

Büyükannenin ipek paçaları tutuşmuştu. Aristokrat suratlı kuluçka makinesi Alicia, Cate'in doğru olanı yapıp eve dönmesini istemişti.

"Seni sevmedi mi?" Jules şaşkındı. Ona göre annesi mükemmeldi.

Cate, Alicia ile son karşılaşmasının yol açtığı yarayı hâlâ hatırlıyordu; kadın buz gibi bir kararlılık ve nefes kesen bir İngiliz asilzadesi kibri içindeydi. Cate, sonunda, "Başta sevmişti," diyebildi. Bu doğruydu. Alicia, bu genç kadının Avustralya'ya geri döneceğinden son derece emindi. Bu, basit bir tatil flörtü, gelip geçici bir hayaldi. Ancak bu arkadaşlığın katı sınırları olmalıydı. Sonunda herkesin yeri belirlenmişti. "Sonra aramızda bir evlilik söz konusu olamayacağı bana bildirildi."

"Bu söz konusu olamaz tatlım. Bunun tersini nasıl düşünebilirsin? Benim oğlum bizden biriyle evlenecek." Alicia oldukça hoşgörüsüz davranmıştı. Cate'in karşısında, *asalet mecburiyetlerini* iyi bilen bir kadın vardı.

Cate yüksek sesle homurdanmış olmalıydı ki, Jules'un güzel gözlerinde şimşek çaktı. "*Bizden* dediği kim?"

"Ah, bunu çabuk keşfettim!" Cate güldü. "Aynı geçmişe sahip, İngiliz aristokratları ve benzerleri, kim ne derse desin, sınıf sistemi hâlâ geçerli."

"Sınıf sistemi mi?" Jules sinirlenmeye başladı.

"Buradan farklı Jules," dedi Cate, yumuşak bir sesle. "Merak etme. Bu akşam sana açıklarım."

"Öyleyse babam başkasıyla, *bizden* biriyle mi evlendi?" Çocuğun sesinde açık bir öfke belirdi. Bu da gelişiminin yeni bir aşamasıydı.

"Sanırım. Sonrasını takip etmedim. Onu terk ettim ve İngiltere'yi arkamda bıraktım, tatlım. Benim hayatım burada Jules, sen ve Nineyle birlikte. Mutlu değil misin?"

Jules toparlandı. Annesini daha fazla üzmek istemiyordu. "Tabii ki, mutluyum anne," dedi. Cate yine de oğlunun bu taze bilgilerle savaştığının farkındaydı. Jules annesini öpmek için öne eğildi. "Ben okuldaki çocuklarla başa çıkabilirim. Babamın adı ne?"

"Ashton." Cate, aniden adamın adını yıllardır *yüksek sesle* anmadığını fark etti. *Ashe. Julian Ashton Carlisle, Beşinci Wyndham Baronu.*

"Komik bir isim. Julian gibi," dedi Jules. "Saygıdeğer İngiliz, anlarsın ya... Herkes beni Jules diye çağırdığı için memnunum. Gitsem iyi olacak anne. Akşam görüşürüz."

"Kendine dikkat et tatlım."

"Ederim." Jules hızla annesine sarıldı. Neyse ki, Jules topluluk içinde duygularını göstermekten utanan diğer çocuklar gibi değildi. Oysa Noah, diğer çocukların yanında annesinin kendisini öpmesini yasaklamıştı. Jules çantasını kaldırdı ve arabadan indi. Noah, biri aşağıda diğeri yukarda kollarını açmış, havada yükselen ve alçalan bir uçak taklidi yaparak Jules'a doğru koşuyordu. Sevinçle bağırdı, "Jules… Jules…"

Cate, bir süre kalbi parçalanmış halde izledi. *Her gününüz mutlu geçsin.* Çocuklar Cate'e el sallamak için döndü. Cate, yüzüne endişesiz bir gülümseme yerleştirerek karşılık verdi.

Bu daha başlangıç kızım. İçinden bir uyarı sesi yükseldi.

Cate, yirmi altı yaşındaydı ve şimdiden iş dünyasında başarı basamaklarını tırmanmaya başlamıştı. Dışarıdan her şeye sahipmiş gibi göründüğünün farkındaydı. Hikâyenin tamamını, sadece en yakınındaki Stella bili-

yordu. Onun desteği olmasa asla başaramazdı. Üniversiteye giderken bebeğinin bakımıyla Stella ilgilenmişti. Cate'in meslek sahibi olması gerekiyordu. Her ikisi de bu konuda mutabıktı. Bakması gereken bir oğlu vardı.

Stella hem Cate'in hem de Jules'un koruyucu meleğiydi. Cate'i evlat edinmişti. Cate biyolojik annesinin kimliğini yirmi yıl sonra, annesi ölüm döşeğinde itiraf etmeye karar verince öğrenmişti.

Suçtan kurtulmak için acıklı bir yöntemdi; nitekim reddedilmiş bir kız için gerçeği öğrenmek yıkım olmuştu. Cate bazen, daha önce kendisine söylemediği için, Stella'yı asla affetmeyeceğini düşünürdü. Avustralya'da yaşayan ablası Stella'yı ziyarete gelen "Annabel Teyzeyle" onlarca kez karşılaşmıştı. Cate, gerçeği öğrendiğinde, bir çocuktan asla sır saklamamak gerektiğini idrak etmişti. Çünkü gün gelir, sırlar yüzünden karmaşa, ihtilaf hatta yabancılaşma kaçınılmaz olurdu. Cate bunu, bir yetişkin olduğunda yaşamıştı. Bu yüzden geçmişini çocuğuyla konuşmayı fazla geciktirmemeliydi. Başka seçeneği yoktu. Cevaplanmayan sorular sorulmaya devam edecekti. Eski duyguların önüne çıkmasına izin veremezdi.

"Günaydın Cate," dedi resepsiyonun ardındaki çekici, esmer kadın.

"Günaydın Lara."

Lara, Cate'in şık giysilerini süzmekle meşguldü. "Bay Saunders ve diğerleri sizi kurul odasında bekliyor. Önemli bir şahsiyet geliyormuş."

"Adı belli mi?" Cate cevabı beklerken durdu.

"Aslında hayır." Lara kibarca gülümsedi. "Randevu dokuzu çeyrek geçe. Kıyafetine bayıldım." Lara, Cate Hamilton'ı izleyerek giysi, saç, makyaj ve aksesuar konularında epey bilgi edinmişti. Cate'in kendine has bir stili vardı. Üstelik son derece cana yakındı. Birlikte çalıştığı diğer kadınlar gibi üstünlük taslamıyordu; özellikle de kendini komuta zincirinden olmayanlardan uzak tutan Murphy Stiller'a hiç benzemiyordu. Cate Hamilton ofis ortamında iş birliğinin önemini iyi biliyor gibiydi.

"Teşekkürler Lara." Cate yürüdü. Geniş çalışma odasına girer girmez süratle klasik kesim, kapitone, kuzu derisi çantasını bıraktı ve uzun dolaplardan birinin kapısına taktırdığı aynada görüntüsünü kontrol etti. Giyimine her zaman özen gösterirdi. İşte iyi görünmek önemli ve gerekliydi. Üstünde yeni satın aldığı, bir tasarımcının elinden çıkma siyah bir kalem etek ile siyah bantlı beyaz ceketten oluşan bir tayyör takım vardı. Cate, uzun sarı saçlarını, işe uygun olarak topluyordu. Müşterilerin dikkatini dağıtmamak için gösterişten sakınırdı. Böyle de son derece çekici olduğu söyleniyordu.

Odaya girdiğinde herkes, iki pinpon masası büyüklüğündeki yönetim kurulu masasının etrafında oturuyordu.

"Herkese günaydın," diyerek keyifle selam verdi. Çeşitli duygular barındıran, imrenme dolu bakışlar kadını selamladı. Sağda oturan zampara Geoff Bartz, yerel bir çevreciydi ve yakışıklı sayılmazdı. Eskisi kadar olmasa da hâlâ erkek egemen hiyerarşinin hüküm sürdüğü bir çağda yaşıyorlardı. Avustralya'nın en zengin kişisi Lang Ahncock'un, yirmi milyar dolarlık servet sahibi kızı Gina Rinehart adlı bir kadın olmasına rağmen... Odadaki erkekler İtalyan takım elbise ve Ferragamo ayakkabılar giymişti. Masadaki tek kadın, krem rengi ipek bluzu ve Armani tayyörüyle her zamanki gibi kusursuzdu. Zirveye çıkmak için itinalı giyinmek şarttı. İthal markaları nadiren giymekle birlikte, hepsi iyi giyinecek kadar para kazanıyordu. Cate içgüdülerine güvenerek, Avustralyalı tasarımcılara yönelmişti.

"Ah, Cate," diye seslendi, masanın başında oturan Hugh Saunders. Yağ, mineral, kimyasal ve arazi şirketlerinden oluşan Inter-Austral Kaynakları'nın Yönetim Kurulu Başkanıydı. Uykudaki küçük bir şirketi neredeyse tek başına milyar dolarlık bir kuruluşa dönüştürmesiyle tanınıyordu. Cate'in içeri girmesiyle keyifle derin bir nefes aldı. Altmış yaşındaki zayıf, yakışıklı ve stil sahibi adam, Cate Hamilton'ı üç sene önce işe almıştı. Kendini kadının akıl hocası olarak görüyordu. On yaş daha genç olsaydı, Cate'in akıl hocasından daha fazlası olabileceğine inanıyordu. Ancak Cate bunun farkında bile değildi. "Gel, buraya otur. Yanımda boş yer var." Sağ tarafındaki boş sandalyeyi işaret etti.

Yeri belli, diye düşündü Murphy Stiller dudaklarını sıkarak. Siyah sık kaşlarından birini kaldırdı. Murphy Stiller zeki, zor ve zalimlik derecesinde rekabetçiydi. Tek arzusu, Hugh Saunder'ın sıcak sandalyesine geçmekti. Maalesef adam kalıcı görünüyordu! Hamilton sahneye çıkmadan önce, tüm dikkatleri üzerine çeken ve Yönetim Kurulu Başkanı'nın sağında oturan Gözde kendisiydi. Sonra, kendi deyimiyle *assolist* gelmiş ve ilk andan itibaren başarılı şirket politikaları, bilanço, pazarlama planları, doğaçlama sunumlar ve yeni finansal kaynaklar yaratmıştı. Aynı bölgeyi paylaşabilirlerdi, ama Hamilton mücadele istiyordu. Başarı dürtüsüyle doluydu. Murphy bu tipleri iyi bilirdi, her zaman birden fazla iş yapan bir aceleci. Saunders kadının etkisi altına girmiş gibiydi. Adamın Cate'in kariyer haritasını çizdiği belliydi. Erkekler vaktinin çoğunu seks düşünerek geçirirdi. Özellikle de kadını elde edemediklerinde. Murphy odaya girdiğinde doğal olarak Yönetim Kurulu Başkanı'nın sağına yönelmiş, ancak Saunders'ın

havada duran eli yumuşak bir şekilde solundaki sandalyeyi işaret etmişti. Murphy hayal kırıklığına uğramıştı. Genç rakibinin cezalandırılması için dua etti. Başarısız ol. Düş. Evlen. Siyasete atıl. Otobüsün altında kal. Ne olursa.

Murphy boş hayallerden sıyrılmaya çalıştı. Nasılsa bu olmayacaktı.

Herkes oturmuştu. Bütün yüzler, saatine bakmakta olan kurul başkanına çevriliydi. "Müşterimiz gelmeden önce yapacağımız konuşmalar önemli," diye açıkladı ciddiyetle. "Bu adam en üst düzey insanlarla görüşmeye alışkın. Bildiğim kadarıyla Wales Prensine ilk adıyla hitap ediyor."

Cate imrenmiş gibi baktı. İngiliz üst sınıfına dair fikirlerine rağmen, Prensin eşitliğe inandığı söyleniyordu. "Dünyanın farklı bölgelerinde ufak bir imparatorluğa sahip," dedi Bay Saunders. "Şimdilerde mineral zenginliğimizi araştırıyor. Avustralya'nın maden ve kaynaklarıyla ilgili haberler denizaşırı ülkelere ulaşmış. Zirvedeki girişimciler konuyla ilgileniyorlar. Biz de onlara yardım edeceğiz." Bir an durduktan sonra devam etti. "Ayrıca Whitsundays'deki arazilerle ilgileniyor. Karayibler gibi Jet sosyetenin uğrak yerlerinden ve hareketli noktalardan uzak, bakir topraklar olduğu için. Bildiğiniz gibi son George Harrison, oradan biri ücra kıyılarda, diğeri sınırda tatil evleri satın almıştı. Müstakbel müşterimize de yardımcı olacağımızdan eminim. Bunu sen yapabilirsin Cate. İnsanlarla iyi ilişki kuruyorsun. Belki sonunda Lady McCready'yi Isla Bella'yı satmaya ikna edersin. Lady sana güveniyor. Isla Bella gibi bozulmamış fazla yer kalmadı.

"Müstakbel müşterimizin araziyi tatil beldesine dönüştürmeyeceğinden emin misin?" diye sordu Cate. "Lady McCready bütün projelere karşı."

"Tanrım, hayır!" Saunders hararetle başını salladı. "Adam ışıltıdan kaçıyor. Kendisi, ailesi ve arkadaşları için özel bir sığınak istiyor. Tabii önce ziyaret etmek isteyecektir; eğer Lady McCready onaylarsa. Şu an epey yaşlanmış olmalı. Daha geçen gün biri bana onun vefat ettiğini söyledi."

"Hâlâ hayatta efendim," dedi Cate. Masanın üstündeki telefon çalınca adamın eli havada kaldı. Bir süre dinledi, bir şeyler söyledi, sonra ahizeyi yerine bıraktı. "Ah, müşterimiz gelmiş."

Haber öyle bir hürmetle verilmişti ki, müstakbel müşteri Prens Charles ya da Başkan Obama'ya eş değer biri olmalıydı. Clintonlar, daha önce cennetten bir köşe olarak tanımlanan Kuzey Queensland ile Great Barrier Reef Adalarına kaçmışlardı. Belki de gelen, gizlice fotoğraflar çektiren siyasi düşmanların bulunmadığı bir yerde bütün gün kafa dinlemek isteyen Bill Clinton, ya da emekli bir senatördü.

Lara, yanakları kızarmış, gülümseyerek içeri girdi. Arkasında oldukça yakışıklı bir adam duruyordu: insanlara tepeden bakan uzun burnu, keskin aristokrat yüz hatları, doğal dalgalı kalın kuzgunî saçları ve alev mavisi gözleriyle insanı uzun süre etkisi altında bırakan çarpıcı bir görünümü vardı. Boyu iki metreye yakındı. Şık giysilerin, usta bir terzinin elinden çıktığı belliydi. Kar beyazı gömleğiyle çizgili ipek kravatı seçkinliğini yansıtıyordu. Adamın sofistike görünümü, seslerin kesilmesine neden oldu.

Özellikle Cate, sandalyesinde donakaldı.

Zaman durmuştu. Hafıza ne kadar canlı, geçmiş ne kadar güçlüydü!

Cate, nefesinin kesildiğini hissetti. Korkudan bayılacak gibiydi. Titriyordu. Zihni durmuştu. Elinde bardak olmadığına sevindi.

Buraya kadar, diye düşündü. Dünyası kararmıştı. Adamın bir anda kendisini ele geçirdiğinin farkındaydı.

Lord Julian Ashton Carlisle, Beşinci Wyndham Baronu.

Çocuğunun babası.

Hayatını mahveden adama gittiğinde bakireydi. Demek, karma böyle çalışıyordu, eylem, sonuç, kader. Aklından ve kalbinden silmeyi başaramadığı – bundan nefret ediyordu - adamla aynı odadaydı. Kaybettiği aşk, keder ve utanç adamın yerini daha fazla sağlamlaştırmıştı. Cate geçmişi geride bırakmayı varlığının en küçük hücresine kadar denemişti. Ama geçmişi, bütün ilişkilerini etkiliyordu. Hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı.

Beyninde uyarı sinyalleri çalıyordu.

Hesaplaşma günü geldi.

Aradan geçen zaman boyunca, oğlunun sadece *kendisine* ait olduğuna inanmıştı. Ama artık hatasının farkındaydı. Bir gün, Jules babasıyla tanışacaktı. Babası da o güne dek hiç bilmediği oğlunu tanımak isteyebilirdi. Bunu engellemenin tek yolu, onları birbirlerinden uzak tutmaktı. En azından Jules babasını aramaya kalkışacak yaşa gelene kadar. Herhalde Ashe, çoktan aristokrat karısıyla çocuk sahibi olmuş, çocukların hepsi de şüphesiz, mükemmel bir terbiye ile büyütülmüştü. Baronluk devralan biri gelenekleri mutlaka devam ettirecekti. Sosyal statüyü yaşatmak gerekirdi.

Cate, yaşadığı dehşete odaklanarak sakinleşmeye çalıştı. Çelik gözlü, uzun boylu zarif Alicia, kendisine gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söylemişti. Kolonilerden gelen hoş bir genç kız için Alicia'nın söyledikleri, yirminci yüzyıldan kalma bir zihniyetin züppeliğinden başka bir şey değil-

di. Ama sonra her şey birden değişmişti. Ashe aile işi için birkaç günlüğüne Londra'ya gittiğinde, olaylar korkunç hale gelmişti.

"Burada sana yer yok Catrina." Alicia barut yeşili gözlerinde zafer ışıltısıyla konuşmuştu.

"Oğlum bunu kabullendi. Senin için üzgünüm tatlım, ama boş umutlara kapılmışsın. Korkunç bir hata yaptın. Tabii daha çok gençsin. Dünya hakkında hiç bilgin yok. Seni uyarmaya çalıştım. Bizim yaşam tarzımızda yazılı olmayan kurallar vardır. Bizler bunları biliriz ama sen bilmezsin. Bu dünyaya uyum sağlayamazsın. Marina ise bu rol için doğdu. Julian bir an için senin özel olduğunu düşünmüş olabilir, ama o da geri adım atması gerektiğinin farkında. Hayat vazifeleri yerine getirmekten ibarettir."

Cate olanları kabul etmemiş, herkesin eşit olduğunu iddia ederek sertçe savaşmıştı. Öyle ki, karşısında başkası olsa, kaçacak delik arardı. Cate tüm bunları Ashe'in kendisinden duymak zorunda olduğunu söylemişti.

Ashe, lütfen bana yardım et.

Ama Ashe yanında değildi.

"Konu da bu tatlım, Julian Londra'da." Alicia karşı atağa geçmişti. Merhamet eder gibi görünmeye çalıştığı halde sesi buz gibiydi. *"Aslında oraya iş için gitmedi. Sanırım bunu tahmin etmişsindir. Bu zor bir karardı ama onun doğru yolu görmesine yardım ettim. Her ikiniz de çok gençsiniz. Sadece Julian senin onu bu kadar ciddiye aldığını fark etmemişti. Tatil aşkları hızla biter tatlım. Avustralya'ya döndüğünde bunu anlayacaksın. Senin kendi hayatın var, oğlumun kendi hayatı."*

Böylece Cate ortadan kaybolmuş, iki ay sonra kendisini mahveden gerçeği fark etmişti: Hamileydi. Korundukları halde. Genç bir adamdan, kendisini istemeyen bir aileden hamile kalmıştı. Dahası onların kanını taşıdığı halde, çocuğunu tanımaya istekli olmayacaklardı. Çünkü Cate onlar için yeterince iyi değildi. Bu önemli bir karardı ve bunu kendi başına verecekti. Böylece yardım için, anne bildiği kadına gitmişti.

Stella'ya.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

İngiltere, 2005

CATE, ormanlar, yüksek ağaçlar ve muntazam çitlerle yamalanmış mükemmel bir resmi andıran zümrüt yeşili çayırlarla kaplı İngiliz taşrasında saatlerdir araba kullanıyordu. Mucize eseri yağmur dinmişti. Daha önce İngiltere'ye sadece iki kez gelmişti ve yağmur hiç durmadan yağmıştı. Üstelik hava *soğuktu!* Avrupa'da kış erken geliyordu. Ama şimdilik, kısa bir süre için olsa da, yüzünü gösteren güneş önünde şiirsel, yumuşak puslu renklerden oluşan senfonik bir kırsal yaratmıştı. Hayatta olduğu için mutluydu. Sonunda kendi başınaydı. *Özgürlük*! Bundan daha iyi bir şey olabilir miydi? Yüksek sesle şarkı söyledi. Manzaranın tadını çıkarmakta olan beyaz tüylü kuzudan başka hiç kimse, onu duyamazdı. Özgür ve başıboş olmak harikaydı.

Cate, üniversiteye başlamadan önceki yılı, iki arkadaşıyla birlikte tarih kokan Londra'da, *ufacık* bir dairede geçirmişti. Hayatın küçük lükslerinin eksikliğine çoktan alışmışlardı. Eğlenmek ve büyük şehrin kültürel harikalarını keşfetmekle meşguldüler. Harika bir sene olmuştu. Sonrasında üçü de kendi seçimleri olan kariyerlerine başlayacaktı. Josh tıp doktorları arasında büyümüştü; bu yüzden Tıp seçecekti. Sarah avukatlardan oluşan bir ailede büyüdüğü için Avukat olacaktı. Cate ise Büyük İşletme dünyasında yüksekten uçmayı, belki Harvard'da yüksek lisans yapmayı planlıyordu.

Düşük yapmış bir İngiliz kadın tarafından evlat edinilen Cate, büyürken biyolojik ailesini tanımamıştı. Doğru insanların eline düşmesi Tanrı'nın lütfuydu. Stella ve Arnold harika insanlardı. Cate sevildiğini biliyordu; o da onları seviyordu. İyi insanlardı ve Cate'e her konuda destek oluyorlardı. Ne var ki, Cate kendini hiçbir zaman *aileden* hissetmedi.

Cate, Avustralya'yı terk ederken, Stella ile kız kardeşi Annabel'in büyüdüğü Costwold Malikânesine gitmeyi planladığını gizlemişti. "Lady" Annabel, son yirmi yılda Avustralya'da yaşayan kız kardeşini defalarca ziyaret emişti. Annabel sevgi dolu bir kardeşti. Kraliçe tarafından şövalyelik unvanı almış, oldukça varlıklı ve yaşlı bir adam olan Nigel Warren ile evlenerek İngiltere'de yaşamaya devam etmişti. Stella ise kendi yaşında bir erkekle evlenerek İngiltere'deki güzel hayatını bırakmış, dünyanın öbür ucuna, *Avustralya'ya* göç etmişti. Bu göç herkesi şaşırtsa da, kendilerine ait gelirle iyi bir hayat kurmuşlardı.

Tüm bunları özlemiş olmalılar, diye düşündü Cate. İnsanın evi gibi olamazdı. Burası, güneş ve açık alanlara alışkın olan Cate için bile, şaşırtıcı güzellikteydi. İnsanı rahatlatıyordu. *Tuhaf* bir şekilde tanıdık gelmişti. Sanki kimliğiyle özdeşleştirdiği, Constable tarafından resmedilmiş muhteşem bir manzara resmine adım atmış gibiydi.

Şimdilik yıllardır Stella'nın aile evi olan malikâneye bir göz atmak niyetindeydi. Stella doğduğu ülkeyi, bu haşmetli mirası, aşk için terk etmiş olmalı, diye düşündü Cate. Arnold da Stella gibi İngiliz idi ve yirmi yıl sonra bile İngiliz aksanıyla konuşuyorlardı. Okul arkadaşlarından bazıları birkaç kez, içinde yetiştiği ortam yüzünden İngiliz aksanıyla konuşan Cate ile "İngiliz Göçmen" diyerek alay etmişti.

Cate kasabaya vardığında, hayatının bu denli dramatik bir değişime uğrayacağından habersizdi. Arabayı yolun kenarına çekti ve etrafına bakarak kontağı kapattı. Burası küçük, ama Tudor Hanedanlarından kalma binalar ve bir avuç özel dükkânla çevrili harika bir kasabaydı. Pencerelerden rengârenk, kokulu çiçek sepetleri zarifçe sarkıyordu. Bir kır kafesi, Four Swans adında eski bir bar ve bir de postane gözüne çarptı. Üstünden şirin bir köprü geçen bir park vardı. Yeşil renkte, donuk suyun üstünde kar beyazı dört kuğu, zarifçe ilerliyordu. İçini bir mutluluk dalgası sardı. Arabasından çıkarak başındaki örgü boneyi düzeltti ve postaneye girmek üzere harekete geçti. Zarif, özgüvenli ve hızlı adımlarla yürüdü.

Tezgâhın ardında oturan şişman kadın, yüzünde mutlu bir ifadeyle kendini okuduğu aşk romanına kaptırmıştı. Cate içeri girince, tebessümle başını kaldırdı. "Yolunu mu kaybettin hayatım?" Kaldığı sayfayı işaretledi.

Mükemmel bir yön duyusu olan Cate, gülecek gibi oldu. “Pek değil. Bu güzel bölgenin tadını çıkarıyordum.”

“Öyledir. Ben postane müdiresiyim. Avustralyalı mısın tatlım?”

Cate gülümsedi. “Oradaysa, İngiliz göçmeni olduğumu düşünürler.”

Kadın başını salladı. “Aksanın yüzünden değil tatlım.” Üst sınıf İngilizcesiyle konuşuyor, ama *tam olarak* değil, diye düşündü Josye Bailey. “Rahat tavrın ve özgüvenin yüzünden diye içinden geçirdi.”

“Nezaket gösteriyorsunuz.” Cate muzip bir bakış attı.

Postane müdiresi ağırlığını tezgâha verdi. “Avustralya’da bir ailem var. Birkaç kez gitmiştim. Ah, güneş altında yaşamak! Ailem, özellikle çocuklar artık dönmezler! Onlar hakiki Avustralyalı oldular. Pekâlâ, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Cate yaklaştı. “Radclyffe Hall ne tarafta? Görmek için can atıyorum.”

Postane müdiresi ağırbaşlı bir tavır takındı. “Trajedilerle dolu bir aile, oğulları orduya katıldı. Bir dizi savaşta yenildiler. Kırım, Balkan, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları, Falkland Savaşı. Büyük yıkıcı savaşlar! Radclyffe Hall, ağabeyi öldürüldüğünde şimdiki Lord Wyndham’a miras kaldı. Eskisi gibi eğlenceli bir yer değil. Ama tarihi bahçelerle parklar restore ediliyor. Epey zor olmalı. Ünlü bir bahçıvan aylardır araziyi eski haline getirmeye çalışıyor. Hepimiz ona şans diliyoruz. Kısa zamanda yeniden turistler gelebilir. Hall’un gül bahçeleri eskiden çok ünlüydü. Şu anda içeri girmen imkânsız hayatım. Ama manzaranın tadını çıkarabilirsin. Malikâne harika bal rengi Cotswold taşlarından inşa edildi. Tepenin ucunda yer alıyor. Şehrin dışından kuzeye doğru ilerle, üç mil sonra göreceksin. Kaçırman imkânsız. Tüm arazi Lord Wyndham’a ait. Sadece kızları vardı. Hiçbir oğlu hayatta değil. Arazi miras yoluyla intikal ediyor. Lord Wyndham öldükten sonra, aileden başka bir erkek mirası devralacak.”

Cate büyük bir sessizlik içinde dinlemesine rağmen kafasına balyoz yemiş gibiydi. Stella gizemli geçmişinden fazla bahsetmezdi. Stella ile kız kardeşi Annabel’in büyüdüğü evin Radclyffe Hall olduğunu, Stella ile Arnold arasında geçen bir sohbet sırasında, yeni öğrenmişti. Lord Wyndham Stella’nın babası olmalıydı. Tanrım! Stella geçmişini gömmeye çalışıyordu. Cate öfkelendiğini hissetti, ama hemen toparlandı.

“Bardaki yemekler nasıl?” Cate konuyu değiştirmek için sormuştu. Duyduklarını sindirmek zaman alacaktı. Hem de çok zaman.

“Hepsi birbirinden güzel!” dedi postane müdiresi.

“Birkaç gün için kalacak yer bulabilir miyim?”

"Bence bulabilirsin hayatım. Barı kocam Jack ile birlikte işletiyoruz. Rezervasyon yapayım mı?"

"Lütfen. Adım Cate Hamilton. Kimliğim arabada." Almak için döndü.

"Gerek yok hayatım," dedi kadın. "Gerekli işlemleri, döndükten sonra tamamlarız. Ben de odanı hazırlamış olurum."

"Teşekkür ederim. Çok kibarsınız Bayan-"

"Bailey. Joyce Bailey."

"Sizinle tanışmak zevkti Bayan Bailey." Cate elini uzattı. Bu sıcak karşılama içini rahatlatmıştı.

Joyce Bailey, Cate'in elini tuttu. Kızın yüzündeki neşeli gülümseme hoşuna gitmişti. En fazla on sekiz yaşında görünen bu kız, birini hatırlatıyordu. Düşündü. Kasabada yaşayan biri değildi. Bundan emindi. Ama kızın gülümsemesi, güzelliği insanı derinden etkiliyordu. Belki daha sonra aklıma gelir, diye düşündü. Sonra aniden aklına güzel Radclyffe kızları Stella ile Annabel geldi. Her ikisinin de koyu renk saçları ve harika koyu kahverengi gözleri vardı; Annabel ikisi arasında en güzel olandı. Stella ile kocası Avustralya'ya göç ettiklerinde tüm kasaba hayrete düşmüştü. İlk başta Annabel de onlarla birlikte gitmişti. Ama bir sene sonra bir baronla evlenmek üzere geri dönmüş ve Londra'ya yerleşmişlerdi.

Lord ve Lady Wyndham için güzel kızlarını kaybetmeye alışmak zaman almıştı. Ama oğullarının kaybı büyük bir trajediydi. Diğer kayıplara dayanmak daha kolaydı. Radclyffe ailesi kasabada tanınmış bir hanedandı.

Lady Wyndham vefat ettikten sonra kocası elini eteğini tüm dünyadan çekmiş, çok az ziyaretçi kabul eder olmuştu. Avustralyalı kızın malikânenin içini görmesi mümkün değildi. En fazla bahçeye yaklaşabilirdi. Ama güzel kızlar, teyzelerinin giremediği yerlere girmenin bir yolunu bulurdu.

Demek Radclyffe Hall sadece birkaç mil ötedeydi. Cate elinde olmadan heyecanlandı. Arabanın direksiyonuna geçerek postanenin kapısında meraklı gözlerle Cate'in uzaklaşmasını bekleyen Bayan Bailey'e el salladı. Cate bu gezintiyi iple çekiyordu. Öğle yemeğini de öyle. Acıkmıştı. Farklı dokulardan oluşan yemyeşil goblen görünümlü manzara yol boyunca devam ediyordu. Rüzgârı yanaklarında hissetmek için camı indirdi. Burası pastel gölgelerden ve farklı ışık tonlarından oluşan sessiz bir dünyaydı. Temel renkler bile farklıydı. Cate bu gösterişli palete alışkındı.

Cate kendini rüzgâra bırakmış ilerlerken, ani bir gürültü sesi duyuldu. Motor boğulmuştu. Kenara çekmeyi başardığında araba tamamen durdu.

"Kahretsin!" Cate iki eliyle direksiyona vurdu. Matematiği kuvvetliydi ama araba mekaniğinden anlamıyordu. Önüne, sonra arkasına baktı. Gelen giden yoktu. Arabayı kilitleyip yürüyebilirdi. Gideceği yer fazla uzak olamazdı. Ama nasıl geri dönecekti? Göz atmak için arabadan indi. Belki de araba fazla ısınmıştı; biraz beklerse yeniden çalıştırabilirdi. Taşra tarafından bir araç sesi duyuldu. Gelen kişinin yardım için duracağı düşüncesiyle arkasına bakmadı. İngilizlerin yardımsever olduklarını duymuştu.

Sakin ve genç bir erkek sesi duydu. Özel okul aksanıyla konuşuyordu.

"Başa çıkabilecek misiniz?"

Adamın ilgisiz sesi Cate'i şaşırttı. "Kaybol," diye mırıldandı, sesinin fazla çıkmasından endişelenerek.

"Bir soru sordum," diye atıldı adam sertçe.

"Gerçekten mi!" Cate şaşkınlıkla döndü. "Ben de *sana* soruyorum. Komik olan ne? Yardım etmek mi istiyorsun yoksa zorluk çıkarmak mı?"

Genç adam Cate'e sıra dışı, sevimli bir gülümsemeyle baktı. Güzel, bembeyaz dişleri mükemmel bir şekilde muntazamdı. Cate ürperdiğini hissetti. "Biraz abartmıyor musun?" Adamın ağır konuşması Cate'i etkisi altına almıştı. "Ben sadece sorunla baş edebilir misin diye merak ettim."

Cate, adamın karizmasından duyduğu rahatsızlığı saklayamadı. Daha önce böyle bir his tarafından saldırıya uğramamıştı. Adamda şeytan tüyü vardı. O *gözler*! Hiç bu kadar derin mavi gözler görmemişti. Kömür karası kirpiklerin arasına yerleştirilmiş bir çift safir. Kuzgunî siyah dalgalı saçları alnına düşüyordu. Hafif terli taze cildi, sağlıklı bir bronz renk almıştı. Cate'e tepeden bakan ahenksiz burnu, bıçak gibi dümdüz ve kancalıydı. Her genç kadının âşık olacağı biriydi. "Bugüne kadar sorun çıkarmamıştı," dedi Cate kısaca. "Kiralık araba. Aslında biraz tıkırtılı biraz da titrekti ama iş görüyordu. Bu yüzden motorun neden durduğunu anlamadım."

"Bakabilir miyim?" Adamın alaycı ses tonu sevimliydi. Eli zarifçe havada sallandı. Bahçıvan gibi giyinmişti; kare omuzlar, dar kalçalar, sıkı bir kot, lacivert hırka, boynunda gevşek kırmızı fular ve çamurlu botlar.

Cate acele etmedi: "Arabadan anlar mısınız? Bu arada adınız?"

"Meraklı Taze," dedi adam Cate'in yanına gelerek. Cate, kısa boylu olmadığı halde kendini cüce gibi hissetti.

Genç kız kaba davrandığının farkındaydı, ama düşmanlık hissi her dakika biraz daha artıyordu. "Yakışır," dedi.

Adam arabaya göz attıktan sonra, mavi gözlerini Cate'in heyecandan kızarmış yüzünde gezdirdi. Parlak gözler, Cate'i hapsetti. Yumuşak, kibar ve esprili gözleri tercih ederdi. Hatta kahverengi. "İçki mi içtiniz?"

Cate bu kadarına tahammül edemezdi. “Evet! Kokusunu mu aldınız?”

“Four Swans’da durabilirdiniz,” Cate’i incelemeye devam etti.

Adam, sanki Cate bozuk bir İngiliz aracından değil de hurda bir uzay mekiğinden çıkmış gibi konuşuyordu. Cate sertçe sarı saçlarını savurdu. “Ha ha ve ha! Sadece meraklı değil, aynı zamanda kabasınız.”

“Sizden farklı değilim.” Adam, içine işlemiş bir kibirle döndü. “Galiba ikimiz de birbirimize yanlış davrandık.”

“Bana yanlış davranma lüksüne sahip değilsiniz,” dedi Cate sertçe. “Arabanın nesi var, yoksa anlamadınız mı? Bana kalırsa, bu işleri şoföre bırakmaya alışık birisiniz. Şüphesiz, güneş sisteminin merkezisiniz.”

“Çok doğru. Nereden anladınız?” Adam arabaya bindi ve koltuğu sanki bir cüce kullanmış gibi arkaya doğru itmeye çalıştı. Sonra marşa bastı; kısa bir gürültü sonrası motor sessizliğe büründü. “Arabanızın durma nedeni - seni küçük öfkeli Avustralyalı - benzininiz bitmiş.” Adam arabadan indi.

Cate fena halde utandı. “İmkânsız! Neredeyse çeyrek depo doluydu. Bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakmayı keser misiniz?”

Adam güldü. “Doğrusu, uzaylıların büyüleyici olduklarını bilmezdim.”

Cate kızardı. Kahretsin. “Bana iltifat etme mecburiyeti hissetmeyin.”

“Bu gerçek. Ama davranışınız, bir gül dalı kadar dikenli. Pekâlâ, demek ki, benzin göstergesi doğru çalışmıyor. Ne tarafa gidecektiniz?”

Cate bilerek konuyu değiştirdi. “Avustralyalı olduğumu nereden anladınız?” Mesafeyi korumak ister gibiydi.

“Söylememeyi tercih ederim.” Adam ağzını sıkıca kapadı. Keskin çenesinin üstünde yer alan, kenarları hafifçe yukarı kıvrık dudakları şehvetliydi. Cate dikkatini adamın ağzından çekmesi gerektiğini düşündü. Adam iyi öpüşüyor olmalıydı. Cate’i aniden yakalasa, acaba ne hissederdi?

“Neden?”

“Belki bana saldırmandan korkuyorum.” Safir gözleri alaylı bakıyordu.

Cate kalbinin sıkıştığını, bacaklarının boşaldığını hissetmesine rağmen atıldı: “Avustralyalıları ürkütücü mü buluyorsunuz?”

Adam hızla bir adım gerileyerek, nazik elleriyle yenilgiyi kabul eder gibi yaptı. “Tersine, Avustralyalıları yürekten severim.”

Cate sonunda pes etti. Adam çekici bir kahkaha attı. Cate de gülerek karşılık verdi. “Radclyffe Hall’a gidiyordum. Bilirsiniz.”

Adam aniden kaşlarını çattı. “Neden Radclyffe Hall’a gidiyorsunuz?”

Bu kez, kaş çatma sırası Cate’e gelmişti. “Sorgulamayı bırakabilir miyiz? Sadece görmek istiyorum.”

“O zaman bunu ancak uzaktan yapmak zorundasınız,” dedi adam.

"Çay ve çörek için gidiyorum demedim." Cate çenesini büzdü. Tanrım, adam gerçekten de uzun boyluydu! "Bu arada adınız ne?"

"Ashe."

"Ashe mi?" Cate mağrur bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Aileniz size Ashe adını mı verdi?" Cate hayret eder gibi baktı. "Ashe adında biriyle hiç tanışmamıştım. Herhalde sonunda e harfi vardır."

"Julian Ashton." Sinir bir üstünlük taslıyordu. "Ya siz kimsiniz?"

Cate söylememeyi düşündü. Ama yardımına ihtiyacı vardı. "Catrina Hamilton. Ailem ve arkadaşlarım bana Cate derler."

"O zaman size Catrina diyeceğim."

"Sorun değil *Ashe*. Peki, bana yardım edecek misiniz?"

Ashe omuz silkti. Bedeni sıkı, ölçüleri mükemmeldi. "Size nasıl yardımcı olayım? Ben diğer tarafa gidiyorum," diye karşılık verdi pervasızca.

Cate ne yapacağını bilemedi. "İngiliz erkeklerinin kibar olduklarını sanıyordum," dedi dehşet içinde. "Siz nadir bir istisna olmalısınız."

Ashe başını salladı. Bir tutam siyah saç alnına yapıştı. "Bizim hanımlarımız sizden daha tatlı ve inandırıcı," dedi minnettar bir ses tonuyla.

"Siz sadece sessiz ve kontrol etmesi kolay yaratıklar tanımış olmalısınız. Bu, beni bu ıssız yolda terk edeceksiniz anlamına mı geliyor?"

Ashe her iyi yana bakarak düşündü. "Bir özür gerekebilir."

"Sırayla yapalım," dedi Cate. Adam kendisinden sadece birkaç yaş büyük görünmesine rağmen yaşından beklenmedik bir buyurganlık içindeydi.

"Pekâlâ. Ben gidiyorum." Pervasızca, kendi arabasına doğru döndü.

"Bir centilmen için fazla mı geldi? Hadi git. Uzaklaş." Ashe gerçekten gidiyordu. "Tamam, *üzgünüm*." Cate istemediği halde özür diledi.

Ashe aniden dönerek, mükemmel durumdaki tozlu Range Rover'u işaret etti. "Gel." Her an fikrini değiştirecekmiş gibi hızlı konuşuyordu. "Seni hall'a çıkardıktan sonra birini yollarım. Arabana benzin koyup seni almaya gelir. Beni şaşırtan tek şey, hâlâ dersini almamış olman.

Cate karşılık vermedi. Adamı daha fazla kışkırtmaya gerek yoktu. Karşısına çıkmasında bir hayır olabilirdi.

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu henüz bilmiyordu.

Ashe, Cate'e kibarca kapıyı açtı. Parmakları Cate'in parmaklarına sürtünürken oluşan kıvılcım canını yaktı. "Ayy!"

Aralarındaki kıvılcım, yıpranmış Range Rover'ın içinde devam etti. Kollarından göğüslerine, midesine ve daha aşağılara bir sıcaklık yayıldı. Cate sanki tüm bedeninin alev aldığını hissediyordu. Aklını bedeninden